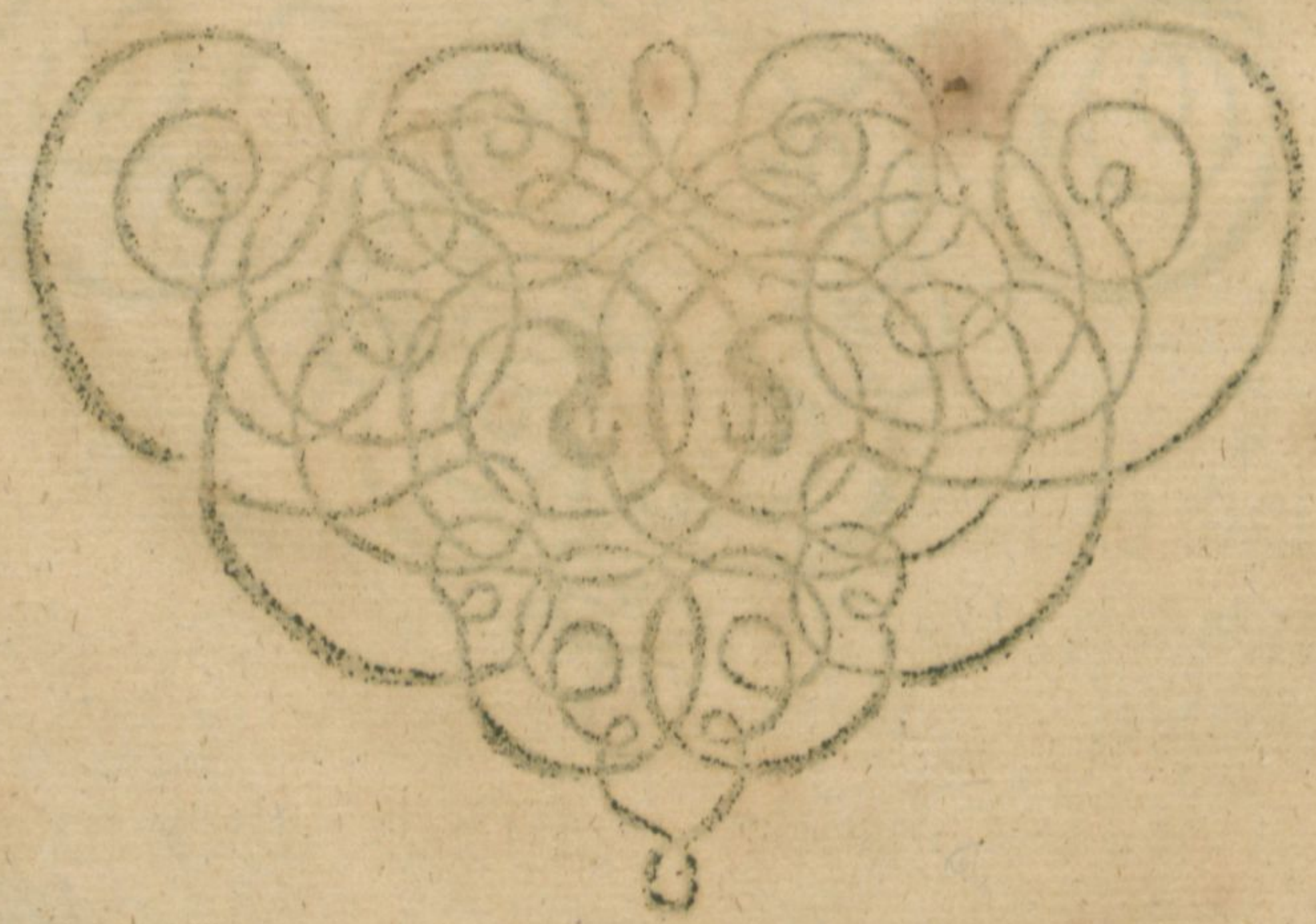

...der Herr ...
...das ganze ...
...Friede und ...
...und das ...
...der ...
...oder ...
...nützliche ...
...wollen ...
...für ...
...und ...
...Land ...
...Friede und ...
...und ...

...
...
...
...
...

...
...

P. M. S.

IMMORTALITAS

DIVÆ

ANNÆ MARIÆ,

DUCISSÆ QVONDAM SAX. JUL.

CLIV. MONT. &c. &c. &c.

NATÆ DUC. MEGAPOL. &c. &c. &c.

Ad

Illustris Augustei

DNN. Inspectores, Professores ac Auditores

in annuâ

Lectioⁿum publicarum redauspicatione

d. XXIII. Nov. M DC LXX.

solenniter dixit.

M. CHRISTIANUS Weise?

Polit. Eloqv. & Poes. Prof. Publ.

LEUCOPETRÆ,

Excudebat CHRISTIAN Hildebrandt.

REVERENDISSIMO AC SERENISSIMO PRINCIPI
AC DOMINO, DOMINO

AUGUSTO,
PRIMATI GERMANIÆ, POSTU-
LATO ADMINISTRATORI ARCHI-
EPISCOPATUS MAGDEBURGICI, DUCI SAXO-
NIÆ, JULIÆ, CLIVIÆ AC MONTIUM, LAND-
GRAVIO THURINGIÆ, MARCHIONI MISNIÆ,
UT ET UTRIUSQ; LUSATIÆ, COMITI IN MAR-
CA, RAVENSBERG ET BARBY, DYNASTÆ
IN RAVENSTEIN, &c.

DOMINO MEO CLEMENTISSIMO.

PALLAS

cui

Gymnasium consecrafti nostrum,
adeo non fuit mortalis,
ut è TUO post mortem eripi potuerit animo.

Erexit igitur se spes nostra,
qvę qvidem apud Te solet esse subjectissima,
ut,

cum EJUS memoria,
antiquum vigere putemus praesidium,
pristinam florere Clementiæ indicem.

Noli autem credere

DOMINE

ita nos esse impudentes,
ut TUUM, qvem hactenus sentis, luctum
intempestivâ jubilorum aut gratula-
tionum oblatione

turbare cupiamus vel dedecorare.

Madet adhuc nostrum in pectore vulnus
qvod callum certè prius non obducat,
nisi

de TUA constiterit solationum admissione.

Nondum lacrymæ exaruerunt istæ,
qvæ annuo nunc flumine nobis esse cœperunt
familiares.

Qvare

si quid in dolore aut commiseratione pietatis
exhiberi potuit unquam,

Id, qvæsumus, persuadeas TIBI penitus
oblatum fuisse, vel offerre nos semper
voluisse.

Nimirum quis nolit
perpetuis EAM desideriis ac fletibus
prosequi VIRTUTEM?

quæ
si nostrâ vitâ salvâ
aut annis nostris potuisset retineri,
O quam jucundam passi fuisset jacturam!

Tu etiam
cum ad mœstitiæ perveneris summitatem,
cur nos ad eadem non pertrahas
vestigia?

Si ut lucem umbra, sic PRINCIPEM consequi
debent subditi?

Interim
condona nobis latiore istam dicendi materiam
quæ cum nostrâ stare omninò potest tristitiâ,

Auguramur enim
omnes ILLAM, si quæ TIBI fuissent destinatae,
secum abripuisse molestias;
SUAS verò, si quas per longiorē vitam potuisset degustare,
TIBI designasse læticias.

Imo
Quæ procul à morte, procul à luctu versatur
DIVA TUA CONJUX!
talem à nobis in terra cultum postulat,
qui SUÆ, quam in cœlo obtinuit, vitæ respondeat.

Proinde
accipe devotæ subjectionis tesseram,
atq;
SIC SVAVISSIMA ÆTERNUM VALEAT ANIMA!
SIC TU SERUS IN COELUM AD EAM REDEAS!
non intempestiva nobis gaudia
indulge.

Au-

Auditores.

Tertia nunc absolvitur septimana, ex quâ in florentissimo hoc Collegio, publicæ lætitiæ constitutus interpres, illius Diei festivitatem Vobis audientibus reolebam, qui Potentissimæ per Germaniam SAXONUM Domui fuisset tam faustus, tam ad perennitatis spem ac fiduciam ulterius propagandam gratus & acceptus, ut ante hos annos viginti & unum, AUGUSTISSIMUS Patriæ nostræ PATER primum Masculi sanguinis fructum, è dulcissimo quondam suo perciperet Conjugio, natumq; in emolumentum Posteritatis suavissimū JOHANNEM ADOLPHUM recentibus amplecteretur ulnis. Neq; tunc omni animorum aut linguarum favore me destitutum memini, ut tacitâ quâdam expectationis impatientiâ, hujus quem nunc attigimus diei auroram sæpè præcipitaverim, quod sperarem fore iterum, ut insignem Vestram erga me benevolentiam novis expectari liceat documentis. Nimirum hæc ea est Lux, quæ REVERENDISSIMO ac SERENISSIMO NUTRITIO Nostro tantam fœnerata est lucem, ut conspicuam in littore Balthico VENEREM, dulcissimo Amoris desiderio jamdum accensam, suis destinari videret amplexibus, & in irruptâ illa animorum corporumq; unione, spem ac lætitiâ conciperet non perfunctoriam. Proinde cum prima Illustris hujus Gymnasii jacta jam fuissent fundamenta, nihilq; ad consummandum ejus splendorem restare videretur amplius, quàm ut perspecta in primis cunabulis Clementia, expresso etiam pignore propria magis fieret atq; perpetua; ea insuper relicta solennitas est, ut consveta lectionum publicarum ordinatio, eo ipso susciperetur tempore, quod anniversariam felicissimi Hujus Conjugii referret memoriam, omnibusq; notum redderetur ac persuasissimum, non minori Patriæ PATREM curâ tangi Posteritatis in universâ

B

Pa-

Patriâ, quàm in Excelso Suo Sangvine, & posse adeo Musas istas, similem sibi promittere amorem, similem Constantiam, qualem hæctenus amantiſſima illa PRINCIPIS-SA feliciter uſurpaſſet. Hoc igitur noſtræ proſperitatis Palladium, ſicut aliàs in annui laboris decurſu utramque dicendi fecit paginam: ita frigidam meam ingenii venam incendere nunc debuiffet ac excitare, ut in aperto gratulationum argumento, apertis etiam ſolutioribusque ſermonis uterer excuſſionibus. Verùm, qui dixerunt ante me, Viri eloquentiſſimi, non modo ſolidâ eruditionis laude multum me ſuperant, ut cum iis nullâ ratione audeam comparari; ſed ipſa quoque materiæ gratia, tam copioſo illis torrente affluxit, quàm ego aridum nunc & deſolatum undique inuenio campum.

Quis enim, non in noſtris provinciis, ſed in editiſſimo Germaniæ Europæque tractu, tam à rerum ſublimium cura ac notiâ eſt alienus, quin triſtiſſima auribus jamdudum allapſa fuerit fama? Vixiſſe DULCISSIMAM MAXIMI PRINCIPIS CONJUGEM, tot tantorumque Liberorum Matrem, tot provinciarum Stellam, tot populorum Decus & Præſidium, verſarique hæctenus in luctu aut commiſerationis officio, quicumque antea Saxoniam deprædicaffent fortunas, quod tam exquiſitum Deoque & Principi & Populo gratiſſimum omnigenæ Virtutis exemplar oculis expoſitum haberet ſuis. O incertas fortunæ vices! O fallaces expectationum viciffitudines! O mutabiles hominum horas! Ea igitur erepta nobis eſt, quæ laboribus noſtris optimum afferre debebat auſpicium? Ea è noſtris evanuit oculis, in quam primò jubebamur reſpicere? Quid multis? Ea igitur mortua eſt, per quam vivere ac florere actiones cupiebant noſtræ? Habeam⁹ itaque nobis pulchram noſtram feſtivitatem, & quod de Argenide narrat Bacrlajus, egreſſâ Pallade, univerſa ejus ſacra relinqvamus cum, gemitu. Aetum de aſſveta eſt lætitiâ, nec quicumque votis occurrit noſtris, quod aliquam ſperandi imponat constantiam. Ubi eſt ſvaviſſimum illud Pignus, quod illibatam PRINCIPIS promittebat Clementiam? Ubi eſt optatiſſima ea teſſera,
quæ

quæ omnem sedulitati nostræ pollicebatur Gratiam ac commendationem?

Ereptam ex oculis quærimus anxii, omnisque cogitationum solertia in eo quasi confluit centro, SERENISSIMAM ANNAM MARIAM, Præsidem Nostram & Patronam, esse mortuam.

Sed quorsum improvisus quærelarum me detorquet impetus? Quos mihi sermones excutit tacita ista lugendi dolendi que voluptas? Melioribus excipiendi estis ominibus, Inspectores Gravissimi, Professores amicissimi, Auditores lectissimi, nec omnis, puto, expiravit bene sperandi occasio. Nam cur mortuam velimus dicere, quæ ut melius viveret & quietius è mortis excessit imperio? cur ejus absentiam doleamus, quæ intimam in cogitationibus nostris admissionem poscit quotidie? cur periisse putemus, quæ tot sui post se reliquit imagines? Lacrymis igitur diffluant alii, quibus in desperatione quæritur solatium, vel qui pulchrum putant omnes bene ominandi reliquias accersito doloris flumine suffocare penitus. Exclament alii mortuam esse: nos contra, qui Ejus vitam carere vix possumus, dicemus vivere; & ita dicemus, ut aut indurata frontis, aut confusissimi sit animi, quem nostra lenire vel componere nequeat oratio. Vestram autem, Auditores, cur ambire velim attentionem? cum neminem adesse videam, qui rei tam singularis tractationem, animo mecum nolit consequi. Si tamen in verbis meis aliqua est asperitas, aut in sensu tenuitas, quæ materiæ dignitatem non exhauriat, ut eam apud Vos deprecari opus esse videatur, rogo etiam atque etiam, velitis, quem auditis cum silentio, libenter audire.

Vivit igitur, æternamque de morte victoriam reportavit VIVA non minus quam DIVA ANNA MARIA. Etenim si nihil esse potest mortuum, nisi quod nostram præsentiam refugiat penitus, & ut breviter exprimam, redactum sit ad nihilum; Si etiam cum nemine conversari, ludere, garrere possumus, nisi qui vitam habeat; imo si quemadmodum major animi quam corporis est præstantia, ita quæ

in animo sentitur hominum praesentia, multum ipsa corporum conjunctione est superior, firmissimo consequitur argumento, & vivere & praesentem esse SERENISSIMAM NOSTRAM. Inspiciamus enim, qui primo semper loco nobis habendus, AUGUSTISSIMUM AUGUSTUM, fractisque paulisper modestiae repagulis, in interiores EJUS penetrare conemur cogitationes, ut, si remanserit ibi DULCISSIMA CONJUX, si aspiciendam se singulis horis praebat, si colloquiorum antehabitorum succinctam repetitionem instituat, si redeunte quasi gaudiorum gustu omnium deliciarum compendiosam representet memoriam, nostram solari queamus persuasionem, ac profiteri audacter, adesse adhuc Gymnasii nostri praesidium ac Palladium. Ignosce verò, INDULGENTISSIME PRINCEPS Tuorum pietati, in abditos TUOS sensus paulo inquirentium liberius; nonne quoties à gravioribus imperii curis constantissimus sese remisit animus, sepositaque parumper concatenatorum negotiorum mole laxatiorem nanciscitur cogitandi cursum, cum TUA solum conversaris ANNA MARIA, Ejus unice complecteris virtutes, recolis amorem, probas fidem, miraris actiones, perlustras in sobole toties repetita reliquias? Ah quoties juvat tenerioris aetate induere habitum, & ad novos quasi lusus concedere in arcem Lichtensteinensem! quae tam erat felix, ut furente Martis infania, dulcissimam hanc optime custodiret animam, TIBIQUE, DOMINE, pleniorum innotescendi subministraret occasionem. An ullas ab Ipsa unquam excepisti loquelas, elicuisti risus, obtinuisti favores, quorum quidem omnium distincta non occurrat recordatio, aut commoretur meditatio? Ah quoties ad ea respicis desideria, quae, cum redditam SERENISSIMO PARENTI FILIAM sequereris animo, inter tacitas pectoris speculationes saepe solebant fluctuare, ut, quam ex oculis scires remotam, intimiori adhuc comprehenderes affectu, nec patereris absentiam qualem cunq; amoris particulam imminui, non sine insigni documento sufficere interdum placidam animorum
con-

conjunctionem, nec posse è vita excedere aliquando CHA-
RISSIMAM ILLAM, quia Ejus arctissima semper præsen-
tia servari queat in pectore. Taceo aquas Hornhusanas,
non curandis tantum infirmorum corporibus, sed implen-
dis etiam MAGNORUM PRINCIPUM Consiliis saluber-
rimas, quas profectò ita sistis TIBI, ut in præterita tempora
rediisse, eorumq; commoda denuò videaris percipere. Qui-
bus autem Amoris ac Fidei significationibus hunc præ cæ-
teris salutas Diem, quo ante hos viginti & tres annos divi-
nâ Sacerdotis manu, sanctissima ea firmabatur copula, ne ul-
terius inter impatientes spei cupiditatisq; cancellos Tua
concluderentur Vota, sed ad ipsam cimelii incomparabi-
lis possessionem tandem erumperent plenissimè? Jam sub-
ridentem salutaturæ vultum; jam virgineum confitendi
amoris in facie pudorem; mox quiescentem suaviter in te-
nera blandientis manu dexteram; mox fausta congratulan-
tium vel acclamantium jubila; mox ea recolligis animo,
quæ sicut Trorum votorum amplitudinem expleve-
runt, ita per nimiam ingenii nostri angustiam collocari o-
mnia non possunt. Neq; in his gaudiorum acquiescis ini-
tiis; sed quemadmodum quos in vere conspeximus flores,
in æstate ac autumno veneramus ex fructibus: ita quoties
SERENISSIMAM TUAM DOMUM aliqua auxerit
PROLE, accuratissimo recenset ordine. Videris jam vi-
dere NOVAM MATREM è felici suavissimæ MAGDA-
LENÆ SIBYLLÆ partu langventem, Tibiq; de impetrato
Patris nomine inexplicabili lætitiâ gratulantem. Nunc
quasi tenellum amplecteris JOHANNEM ADOLPHUM,
& prosperam Tuo ac publico nomine deprædicas PUER-
PERAM, quæ tam expectatum edidisset surculum. Inde par-
vulû à lætabunda MATRIS manu accipere videris AUGU-
STUM, mox blandulus Tibi arridet CHRISTIANUS,
mox omnium ordine persequeris ita natales, ut, quia gau-
diorum semper facta est accessio, istorum quoq; perceptio-
nem cum DIVA adhuc CONJUGE communicare, eiq;
de prole tam copiosâ, tam jucundâ videaris applaudere.

C

Quæ

Quæ sanè omnia adèdè prolixa sunt atq; diffusa, ut vel extre-
mæ eorum lineæ mentis nostræ transeant capacitatem. O
qualis hic cogitandi se campus aperit, si TECUM, DO-
MINE, trutinemus, quæ ad universas transigendæ vitæ per-
tinent blanditias; quæ contentione redeuntis NATALIS
Tui coluerit recursum; quæ sanctitate annuam CONJU-
GII observaverit solennitatem; quæ probitate ac attentio-
ne TE adjuverit, FILIAS curaverit, FILIOS incitaverit,
ministros exercuerit, universam Aulam illustraverit, o-
mnem deniq; populum in se converterit. Extraordinaria
verò opus esset sagacitate, ultimum illud tenerrimæ Tuæ
memoriæ excitabulum, quibus par est sensuum ponderibus
assequi. Dic enim, si PATREM ac PRINCIPEM ejusmo-
di poscere licet precibus, dic, quid tunc Tibi fuerit animi,
cum in Nuptialibus præteriti anni splendoribus, languens
jam & morti tantum non vicina MATER, è lecto se priori-
peret, publicæ se pompæ admisceret, suisq; lustraret oculis
CHARISSIMÆ FILIÆ cum DIGNISSIMO PRINCIPLE
conjunctionem, quantas & quàm ominosas effuderit gra-
tulationes, quantis lætitiæ testificationibus anxium de con-
valescentia CONJUGEM erexerit, quantâ inter dubias cor-
poris vires expectatione futurum desideraverit NEPOTU-
LUM, quantis deniq; Voluntatis suæ indicis Sibi parenta-
verit. Dubium profectò non est, OPTIME PRINCEPS,
quin nulla prætereat dies, quo ista, & multa alia, quæ no-
stram refugiunt notitiam, perpetuò non obversentur, aut
obversari cupiant. Quæ igitur ratione evinci queat, esse
mortuam, quæ Viventem ita commoveat, quæ tot cogi-
tandi illecebras objiciat, quæ à reliquorum ac viventium
contemplatione seducat, quæ inter præsentis præsentissi-
ma, constantem in Animo tam sublimi ac immortalis fixe-
rit sedem? O florentissimum Gymnasium nostrum, gratu-
lare Tibi de perpetuo felicitatis signo, nec mortuam esse
crede, cujus in tam illustri loco æternum servatur atq; de-
fenditur vita. Vos autem, Auditores, facilè existimo con-
jicere, quorsum nunc mea tendat oratio. Plures enim re-
peri-

perimus Personas, quæ ad continuandam SERENISSIMÆ
Nostræ vitam ac incolumitatem non parum contribuunt.
Ab unâ quidem parte SPLENDIDISSIMI se sistunt FILII,
qui Ejus vel in facie similitudinem, vel in animo affectum,
vel in virtute magnitudinem, tamdiu referent, quamdiu
concurrentes SAXONICI ac MEGAPOLITANI SAN-
GVINIS scintillas in suis moveri augeriq; sentient pectori-
bus: Ab alterâ verò parte propiores illas MATERNARUM
LAUDUM HÆREDES ita conspiciamus, ut MA-
XIMUS PATER, quot Earum numerat capita, toties red-
ditam sibi MATREM existimet: Illæ autem tantis fide fi-
delissimam MATREM prosequantur amoris ac observan-
tiæ testimoniis, ut quo magis ægritudinem adimere con-
tur dies, eò firmitus desideratissimam mentibus inscul-
pant imaginem, vivatq; apud Eas, quam mortuam esse
ex præcipiti credideramus iudicio. Faxit modò Salutis
autor & arbiter DEUS, ut quem nunc publicis precibus ju-
vare cupimus fœtum, sine periculo aut molestiâ ad lucis u-
suram provehat SERENISSIMA FILIA, AVI UTRUISQ;
incredibilis expectatio. Reliquas etiam, siue Eas morbo-
rum hæctenus indignè concussit malignitas, siue herbe-
fcens virtutum viriumq; flos plenam mox promittit perfe-
ctionem, ita prorsus circumdet divina felicitas, ut ex in-
faustis dolorum incursionibus eluctati, in omnigenâ bo-
norum abundantia confirmati, ne vel in minimo PATER-
NÆ persuasionis omina destituant. Sic quod olim jacti-
tasse dicitur Philippus, se mori non posse, quod relinqueret
Alexandrum, meliori cum applausu è sepulchro quasi pro-
clamabit DIVA NOSTRA, se excedere è vita non potuif-
se, quod, non unam, ut Philippus, sui similitudinem, sed
inscriptam vivis tot tabulis morum animiq; concinnitatē
in omnium constituerit conspectu. Quod si nunc ab ipsa di-
scedam⁹ Aula, & in universâ inclytorū tam ALBERTINO-
RUM quàm ERNESTINORUM familiam solutiores e-
mittamus oculos, quanta apud omnes, non dolorum mo-
do fuerit societas, sed nunc etiam vigeat valeatq; recorda-

tio; novum nobis commodè subnascitur immortalitatis argumentum. Tu profectò, POTENTISSIME SAXONIAE ELECTOR, licet in multas hactenus animum insuperabilem diviseris curas, & mox MAXIMI in DANIA COMPATRIS acerbissimum discessum, & propter FILIUM, & propter NURUM, & propter TEIPSUM dolueris exquisitissimè; mox accedente propius ad Tua viscera calamitate, Justa ex improvise persolveres DESIDERATISSIMAE FILIAE, Cujus sanè elatus in cœlum animus, si pietatem respicias, fuit purissimus: si dicendi loqvendive svavitatem, venustissimus; si conferendæ Gratia cupido- tatem, benignissimus; si omnes conjunctim Virtutes, incomparabilis. Tu interim nec officio tam sancto defuisti, cum EXOPTATISSIMO FRATRI inter primos mœstitiæ impetus, aut sopiendæ ejus aut leniendæ declarares deside- rium: nec hodie Tibi similis esse desisti, quo minus insti- tutâ sæpius repetitione, eorum Tibi temporum sistas me- moriam, ubi BEATISSIMAM HANC ANIMAM, vel in SEDE EJUS HALLENSI Adveniens latificaveris; vel in TUA DRESDENSI Advenientem pulcherrimè excepe- ris; vel alibi salvam conspexisse ac incolumen gavissus fue- ris. Ut adeò magnam TIBI post obitum debere videatur IMMORTALITATEM. Vos etiam SERENISSIMI FRATRES, GERMANIAE LUMINA, SAXONIAE NU- MINA, VESTRAE STIRPIS FAUSTISSIMA NOMI- NA, Vos quantum Amori respondeatis FRATERNO, & olim ex infucatis congratulationum oblationibus, & nunc ex intimis doloris mutui apparuit significationibus. Nec qui Vestram penitus consideraverit Virtutem, sperare po- terit aliter, nisi perpetua fore ista Amoris ac Concordia vin- cula, & proinde participem Vestrae etiam recordationis futuram NOTISSIMAM VOBIS olim & GRATISSI- MAM ANNAM MARIAM. Vivite interim DIVINA CAPITA, nec in eam lugendi Vos necessitatem fortunæ conjiciat iniquitas, ut ex ista, quam nunc sentimus calami- tate solatii capere argumentum cogamini; sed ubi Vestram me-

melius custodieritis felicitatem, memineritis quoque, ideo
Vestra Vobis à Cœlo servari DEPOSITA, ut ad exhiben-
da FRATRI OPTIMO levamenta sufficiatis!

O quam proluxa nunc dicendi via se aperit, si, reli-
quas SAXONICI NOMINIS STELLAS intueri velimus
qua par est attentione! Ubi sine dubio vivit æternumque vi-
vet COGNATA SERENISSIMA. Et ut è numero splen-
dissimo, ALIQUORUM saltem designare liceat PERSONAS,
quid cogitare putemus ERNESTUM EUROPAE
MIRACULUM, & FRIDERICUM ERNESTO non nisi
annis ac Filiali observantiâ minorem? nonne quoties ad
LECTISSIMAM NURUM, ad MELLITISSIMAM
CONJUGEM oculorum deflectunt aciem, vel conserva-
tas in Ea MATRIS laudes admirantur; vel digressas in cœ-
lum Virtutes desiderio sequuntur; vel ut in futuri partus fa-
cilitate, PUERPERÆ possit præsentiam indulgere suam,
quam in Nuptiali non negaverat copulatione, in anibus sæ-
pè vovent appreciationibus? Tu verò REGII ac ELECTO-
RALISSANGVINIS non postrema portio PULCHERRI-
MA JOHANNA MAGDALENA, sicut dubium non est,
quin ad omnes præterlabentium horarum strepitus, cum
TUO sis JOHANNES ADOLPHO, Eū missis per tot loco-
rum intervalla suspiriis, vel de custodienda salute, vel de
maturando reditu, vel denique de illibato Tuo Amore ad-
moneas: Ita sanè à DULCISSIMI SPONSI nunquam re-
cedis contemplationibus, quo minus aliquas DIVÆ etiam
SOCRUI tribuas meditandi reliquias, quippe quod EA Ti-
bi à fortuna videbatur ostendi, quæ AMANTISSIMÆ MA-
TRIS levare posset desiderium.

Nunc quis orationem improbaret meam, Auditores, si
conversis ad Mare Balthicum exclamationibus, littora con-
tester, fluctus, arenas, insulas, rupes; num illius adhuc
servent tempestatis vestigia, quæ TENERAM NOSTRAM
non minus indignè quam violenter concusserit, cum vix a-
liquas extra MATRIS uterum morata menses, nescia ad-
huc, quem fugeret Wallensteinium, omnem salutis spem in
D fra-

fragilitate navis collocatam habere, & post innumeras easq; vix adulto tolerandas ventorū ac pluviarū injurias, in SVE-
CIAE DANIAEQ; recessibus, quam GERMANIA negabat, securitatem q̄eritabat. Sed quis in re tam feriā poëticorum jam ludibriorum cupiat habere rationem? Satis est dicere, rediisse post exhaustam fatorum rabiem SERENISSIMOS ANTIQVORUM MEGAPOLITANORUM POSTEROS, eamq; rursus, favente Numine, infedisse terram, cujus possessionem, non seculis, sed millenariis mensurare solent planissimè. Sic enim quoties ad infaustas tumultuum respicient origines, ita in arctum concludere cogitationes vix poterunt, quin & Tuam, DIVA PRINCIPISSA infantiam, & immissorum capiti Tuo periculorum magnitudinem, per occultos quasi horroris sensus adhuc videaris experiri. Sic quoties redditum sibi primæ tranquillitatis intuitum, gratā ad DEUM deprædicatione recolent, Te quoq; nunquam ignorabunt eodem tempore ad primos negatosq; hæctenus per tria lustra PATRIS amplexus, tanquam feliciorē pacis nunciam venisse. Quid verbis opus est? quamdiu stabit florebitq; SEDIS SVERINENSIS splendor ac felicitas, tamdiu vivi non deerunt testes NUPTIALIUM illarum SOLENNITATUM, quæ accensa AUGUSTI ac ANNÆ MARIÆ pectora per auream perpetuò copulaverint catenam, quam nec fortunæ, nec mortis adversitates resolvere possint ullo tempore.

Jam si in conservanda SERENISSIMÆ vita tantum laboris ac meditationis exhauriunt Ipsi PRINCIPES, iniquum profecto fuerit, minorem subditis tribuere industriam. Vivit, vivit in eorum quoq; animis, nec quisquam adeo rerum aut est immemor, aut adversus beneficia ingratus, quin fateatur ingenuè, HANC illam fuisse HEROINAM, quæ ardentissimis suis ad DEUM precibus salutem populi commendasset quotidie; quæ suavissimis suis alloquiis naturalem PRINCIPIS Clementiam confirmasset, sæpè ex aliquorum voto auxisset; quæ exquisitissimum inculpatæ vitæ exemplum, non secus ac tacitam aliquam

quam melius vivendi legem omnibus ostendisset. Quare cum hæc ita se habeant, nec omnino mortis nos terrere debent omina, Adeste, quoscunq; aut favor, aut officium, aut obsequium nostro arctius obstringit Collegio, adeste, & quando in omnium animis dulcissima vivit CONJUGII memoria, cujus intuitu anniversarias nostras redauspicari lectiones jussi sumus, efficite, ut per nos quoq; sit Viva, dignamq; laude HEROINAM Musa nostra vetet mori. Repleantur quotannis & amplius ista auditoria exponendis ac de prædicandis Virtutibus, nullaq; vox his libentius allabatur Parietibus, seu ut rectius loquar, istis se insinuet auribus, quam vivere perpetuo DIVAM ANNAM MARIAM.

Quod igitur DEUS opt. max. Sibi gloriosum, SERENISSIMO NUTRITIO prosperum, Patriæ proficuum, nobis omnibus salutare esse jubeat, redimus nunc ad eum industriæ publicæ circulum, quem per hujus anni decursum laudabiliter Collegæ absolverunt mei: Utinam, quod brevi hætenus tempore præstare conatus sum, multoties in irrupto eorum consortio ego quoq; possim decurrere. Faveat modo divina Providentia, & quæ ingeniis mandamus semina, suis ita fœcundet inspirationibus, ut laboris olim aliquem & fructum percipere, & rationem reddere possimus. Vivat natus in literarum amorem PRINCEPS GLORIOSISSIMUS, eamq; adversariis aut obtrectatoribus nostris opponat Autoritatem, ut intelligant, rem adeo levem vel contemnendam non esse, quam tanto conatu, tantis sumptibus, tanto affectu, & ab imis excitaverit fundamentis, & nunc quoque fervet impostherum TANTUS PRINCEPS. Excrescant nati in spem posteritatis FILII CELSISSIMI, & sicut primæ nunc expectationis transgrediuntur limites, ita PATERNIS semper Virtutibus, quarum ex asse sunt hæredes, Studiorum imprimis Favorem ac promotionem conjungant, atq; adeo MAXIMOS hujus Gymnasii PATRONOS magis magisq; multiplicent! Floreat literarum istud commercium, ac vireant

universi, qui studiis deditum hunc locum aut laudabilibus
curis sustinent, aut benevolis commendationibus suble-
vant, aut intimam propensionis cujuscunq; testificatione il-
lustrant! Superfint qui nostrum in melius provehant decus,
nec deficiat disertissimi Oratoris lingua, quæ secularem a-
liquando hujus Collegii memoriam nostris cum plausu de-
prædicet posteris. Vos etiam Studiosi dilectissimi, macti
vestrâ indole, macti vestris successibus, & dum strenuam
literis operam impenditis, non solum cogitate vivere sem-
per in animo SERENISSIMI vestrorum omnium curam;
sed & persuasum habeatis certissimè, imminere nunc civi-
tati nostræ aliam PATRIÆ MATREM, quæ arcem illu-
stret AUGUSTEAM, partemq; abinde radiorum Gy-
mnasio etiam indulgeat AUGUSTEO, id quod, ut
brevis contingat, feliciter efficiat, qui omnia
potest efficere.

D I X I.

D. M. S.

MEM. ET. HON.

DIV.

ANNÆ. MARLÆ.

PRINCIPI.

MECAP. QVOAD. NATIV. SAXON. QVOAD,

DULCISS. AUGUST. CONNUB.

PIÆ. AMATÆ. FOECUNDÆ.

QVÆ.

NUNQVAM. PECCAVIT.

NEMINI. DISPLICUIT.

NISI. QVOD. MORTUA. EST.

VIX. AN. XLII. M. V. D. XI.

VIATOR.

QVI. FLES. TALIA. NIL. FLEAS.

posuit contra Votum

CHRIST. Schük/S. F.

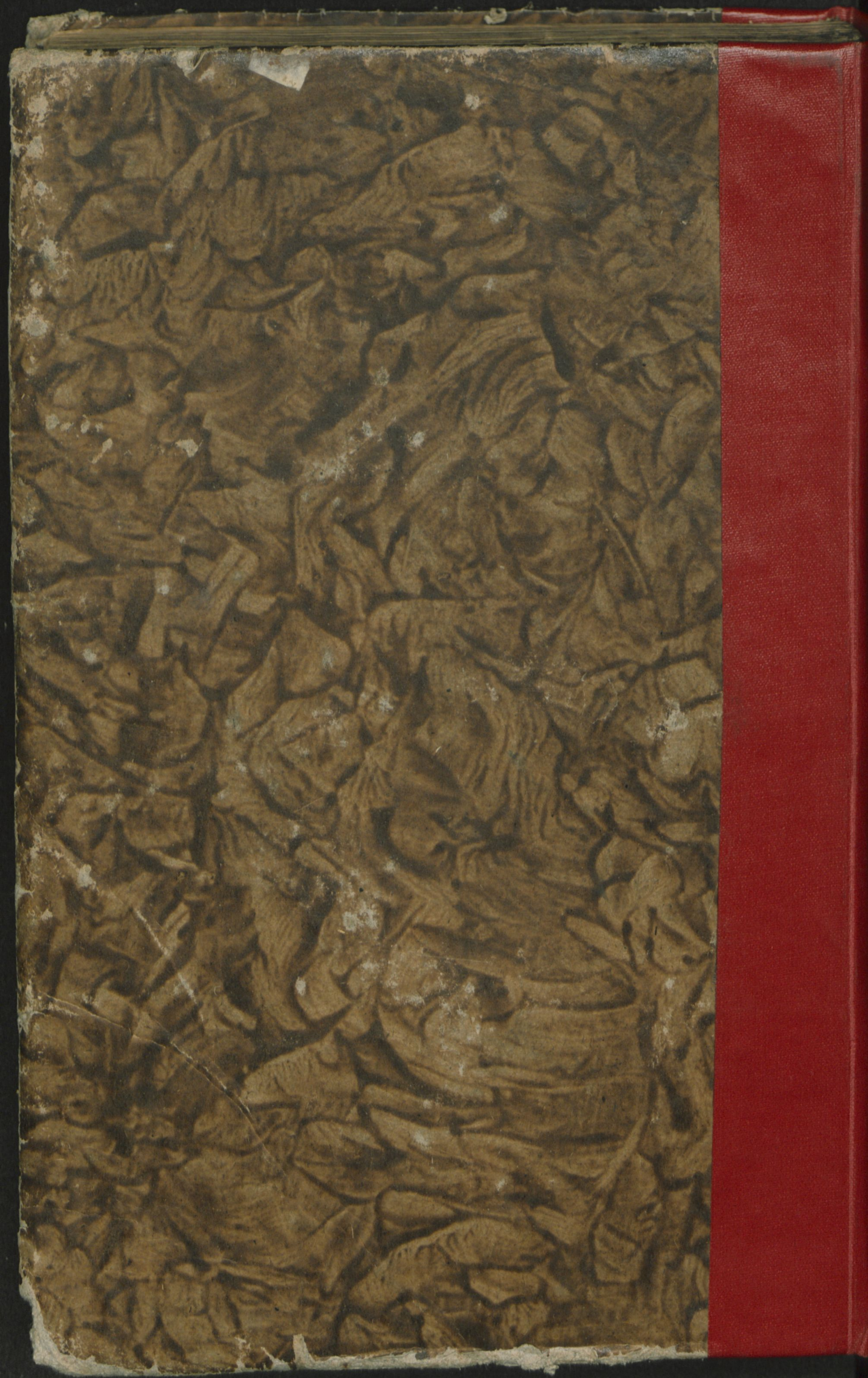
Pam. Xa 4503, 4°

ULB Halle 3
001 010 174

sb

VD 17

ANN
DUCISSÆ

IAE,
X. JUL.

DNN. Inspec

Lectio nu
d. X

M. CHE
Polit.

Excu

&c.

tores

one

eise?

